

Pani Agnieszka Dziemianowicz-Bąk

Ministra Rodziny, Pracy i Polityki
Społecznej

Pan Marcin Kierwiński

Minister Spraw Wewnętrznych
i Administracji

Pan Radosław Sikorski

Minister Spraw zagranicznych

Szanowni Państwo,

Działając w imieniu Związku Pracodawców Transport i Logistyka Polska (TLP), chciałbym zwrócić uwagę Pani Ministry i Panów Ministrów, na szereg problemów związanych z legalizacją pobytu i pracy kierowców spoza Unii Europejskiej na terytorium naszego Kraju. Problemy te pogłębiają deficyt kierowców i tym samym stanowią bardzo poważne bariery dla dalszego funkcjonowania polskiej branży transportu drogowego. Branży, która generuje bezpośrednio około 7% PKB, której funkcjonowanie ma krytyczne znaczenie dla wytworzenia ponad 50% polskiego PKB i która umożliwia eksport ponad 80% towarów wytworzonych przez polski przemysł i rolnictwo.

W ocenie TLP, na polskim rynku pracy brakuje dziś od 120 do 150 tysięcy kierowców. Pomimo wysokich zarobków zatrudnionych w naszych firmach kierowców, kształtujących się znacznie powyżej średniego wynagrodzenia w gospodarce narodowej, nie jesteśmy w stanie pozyskać nowych pracowników na krajowym rynku pracy. W dużej części odpowiada za to sytuacja demograficzna i związana z nią coraz mniejsza liczba nowych pracowników corocznie wchodzących na ten rynek. Do tej pory kompensowaliśmy to zjawisko korzystając z pracowników spoza UE. Ich zatrudnienie pozwoliło zapewnić, tak ważną dla gospodarki narodowej i społeczeństwa, ciągłość pracy przewozowej.

W szczytowym 2023 roku, w samych tylko międzynarodowych przewozach rzeczy, zatrudnialiśmy ponad 160 tysięcy nieunijnych kierowców. Niestety narastające problemy związane z legalizacją pobytu i pracy zagranicznych pracowników spowodowały, że z roku na rok tracimy dotychczas zatrudnionych kierowców i jednocześnie nie jesteśmy w stanie odbudować

zasobów kadrowych poprzez rekrutację nowych kierowców z nieunijnych państw dysponujących nadwyżką wykwalifikowanych pracowników. Dziś w międzynarodowym przewozie rzeczy pracuje już tylko około 145 tysięcy kierowców spoza UE.

Dlatego też, w imieniu TLP, chciałbym przedstawić Państwu konkretne problemy, sygnalizowane przez pracodawców prowadzących działalność gospodarczą w zakresie wykonywania przewozów drogowych, a których rozwiązanie wymaga w naszej ocenie współdziałania Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej, Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Są to:

1. **Zbyt długie okresy oczekiwania (od roku do ponad 2 lat) na wydanie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, w tym wydanie karty pobytu, dla kierowców wykonujących międzynarodowe przewozy drogowe rzeczy lub osób,**
2. **Zbyt długi okres oczekiwania (ponad rok) na możliwość złożenia wniosku o wydanie wizy dla kierowców wykonujących przewozy drogowe osób lub rzeczy, w tym nietransparentne zasady ustalania terminów wizyt w konsulatach i ambasadach,**
3. **Brak skutecznego przeciwdziałania niezgodnego z zadeklarowanym celem wykorzystywania przez cudzoziemców zezwoleń na pobyt czasowy i pracę, oraz wiz uprawniających do podejmowania pracy na terytorium RP,**
4. **Brak faktycznej możliwości odbioru decyzji zezwalającej na pobyt czasowy i pracę oraz karty kierowcy przez kierowcę oczekującego na ten dokument za granicą,**
5. **Niejednolite praktyki urzędów w zakresie ustalania przesłanek, których spełnienie wymagane jest w przypadku składania oświadczeń o powierzeniu pracy cudzoziemcowi i wniosków o wydanie zezwolenia na pracę.**

Ad. pkt 1: Zbyt długi okres oczekiwania na wydanie zezwolenia na pobyt i pracę

Czas rozpatrywania wniosków o wydanie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, w zależności od województwa, w którym został złożony, wynosi obecnie od roku do ponad dwóch lat. Wprawdzie przepis art. 108 ust. 1 i 2 *ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach* (dalej w skrócie *UoC*) wraz z przepisem art. 21 ust. 1 i 3 *ustawy o warunkach dopuszczalności zatrudniania cudzoziemców* (dalej w skrócie *UoWDZC*), dają możliwość pobytu i pracy po złożeniu wniosku, nie mniej ze względu na charakter pracy nie mają zastosowania do pracowników wykonujących zawód kierowcy w międzynarodowych przewozach drogowych. **Tym samym kierowcy wykonujący międzynarodowe przewozy drogowe do czasu rozpatrzenia wniosku tracą możliwość wykonywania zadań służbowych na rzecz swojego pracodawcy. Dla przekroczenia granic państw strefy Schengen potrzebują oni odpowiedniego dokumentu, takiego jak karta pobytu.** Jest to faktyczna dyskryminacja zarówno tej grupy zawodowej, jak i zatrudniających tych kierowców pracodawców, którzy wykonują działalność gospodarczą w zakresie międzynarodowego transportu drogowego.

Dlatego też oczekujemy w tym obszarze:

- możliwości zastosowania trybu określonego w art. 27 pkt 1 i 3 *UoWDZC*, stanowiącego o kolejności rozpatrywania wniosków, wobec wniosków kierowców wykonujących międzynarodowe przewozy drogowe;
- wprowadzenia bezwzględnego priorytetu rozpatrywania wniosków wobec pracowników wykonujących usługi transgraniczne.

Odnosząc się do trybu określonego w art. 27 pkt 1 *UoWDZC*, należy wskazać, że przesłanka do priorytetowego rozpatrywania wniosków o wydanie zezwolenia, jaką jest umieszczenie pracodawcy w wykazie przedsiębiorców wykonujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność gospodarczą o istotnym znaczeniu dla gospodarki narodowej, nie jest możliwa do spełnienia przez firmę z sektora TSL. W wykazie tym umieszczane są bowiem przedsiębiorstwa korzystające z odpowiednich instrumentów wsparcia inwestycji, wskazanych szczegółowo w art. 28 ust. 3 *UoWDZC*, z których to instrumentów firmy sektora TSL nie mogą skorzystać. Jest to skutkiem stosowania bezpośredniego art. 13 lit. b rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014, zgodnie z którym regionalna pomoc inwestycyjna oraz operacyjna nie ma zastosowania do pomocy przeznaczonej dla sektora transportu i związanej z nim infrastruktury. Dlatego też, w imieniu związku pracodawców Transport i Logistyka Polska (TLP), wnoszę, **jako postulat *de lege ferenda*, o odpowiednie zmiany przesłanek wskazanych ww. przepisie art. 28 ust. 3 *UoWDZC* tak, aby ważne z gospodarczego punktu widzenia przedsiębiorstwa transportowo-logistyczne mogły znaleźć się w ww. wykazie.**

Z kolei przesłanka do priorytetowego rozpatrywania wniosków o wydanie zezwolenia, o której mowa w art. 27 pkt. 3 *UoWDZC*, jest do dzisiaj przepisem martwym. Minister właściwy do spraw pracy, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki oraz ministrem właściwym do spraw wewnętrznych nie skorzystali bowiem z możliwości wydania, na podstawie art. 29 ust. 1 *UoWDZC*, rozporządzenia określającego wykaz grupy zawodów, w których występują niedobory kadrowe. **Stąd kolejny wniosek TLP o niezwłoczne podjęcie prac nad tym rozporządzeniem oraz o umieszczenie w wykazie zawodu kierowcy wykonującego przewozy drogowe rzeczy lub osób.**

W naszej ocenie warto jednocześnie rozważyć korektę art. 27 *UoWDZC*, tak, aby wnioski dotyczące zawodów ujętych w wykazie deficytowym były rozpatrywane w pierwszej kolejności. Zmiana taka zwiększyłaby skuteczność mechanizmu, który ma ułatwiać dostęp do pracowników w zawodach kluczowych dla funkcjonowania i rozwoju polskiej gospodarki. W związku z powyższym proponujemy nadanie art. 27 następującego brzmienia:

Art. 27. Wojewoda rozpatrując wnioski o wydanie zezwolenia na pracę cudzoziemca na rzecz polskiego podmiotu powierzającego pracę cudzoziemcowi uwzględnia w kolejności wnioski:

- 1) dotyczące cudzoziemców mających wykonywać pracę w zawodach określonych w wykazie, o którym mowa w art. 29 ust. 1;
- 2) o wydanie kolejnego zezwolenia na pracę dla tego samego polskiego podmiotu powierzającego pracę cudzoziemcowi i dla tego samego cudzoziemca w wymiarze czasu pracy nie niższym i za wynagrodzeniem nie niższym niż określone w uprzednio wydanym zezwoleniu na pracę, ważnym w dniu złożenia kolejnego wniosku o wydanie zezwolenia na pracę;
- 3) przedsiębiorców określonych w wykazie, o którym mowa w art. 28 ust. 1;
- 4) pozostałe.

Niezależnie od uwzględnienia branży TSL oraz zawodu kierowcy w przesłankach określających priorytety w zakresie rozpatrywania wniosków o wydanie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, w ocenie Związku pracodawców Transport i Logistyka Polska, niezbędne jest zlikwidowanie

faktycznej dyskryminacji kierowców wykonujących międzynarodowe przewozy drogowe oraz innych osób wykonujących zadania służbowe polegające na świadczeniu usług transgranicznych.

Osoby te ze względu na charakter pracy nie są w stanie skorzystać z przepisów art. 108 ust. 1 i 2 *UoC* oraz art. 21 ust. 1 i 3 *UoWDZC*, co przy jednoczesnym, kilkunastomiesięcznym okresie oczekiwania na wydanie zezwolenia wraz z kartą pobytu, pozbawia je możliwości wykonywania pracy zawodowej.

Dlatego też TLP postuluje wprowadzenie odpowiednich rozwiązań, bądź zmian obowiązującego prawa, w celu zlikwidowania dyskryminacji kierowców wykonujących międzynarodowe przewozy drogowe oraz innych grup zawodowych wykonujących usługi transgraniczne. Do rozważania są: zmiany prawne *UoWDZC* lub ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (terminy załatwiania spraw administracyjnych).

Ad. pkt 2: Zbyt długi okres oczekiwania (ponad rok) na możliwość złożenia wniosku o wydanie wizy dla kierowców wykonujących przewozy drogowe osób lub rzeczy, w tym nietransparentne zasady ustalania terminów wizyt w konsulatach.

Jedną z głównych barier w rekrutacji zagranicznych pracowników jest dla pracodawców sektora TSL brak dostępności terminów na umówienie się na spotkanie w sprawie złożenia przez cudzoziemca wniosku o wydanie wizy, umożliwiającej legalny wjazd na terytorium Polski. System wizowy, na etapie zainicjowania postępowania i złożenia wniosku, został powierzony zewnętrznemu podmiotowi, który prowadzi zapisy w systemie informatycznym, zdalnie, przez Internet. Niestety liczba udostępnianych terminów w tym systemie jest znacząco niższa niż liczba zainteresowanych. Dodatkowo w niektórych konsultach funkcjonuje nieprzejrzysty system losowania terminów, który sprawia, że umówienie się na wizytę w przewidywalnym czasookresie jest niemożliwe.

Nie ma innej możliwości umówienia się na takie spotkanie. Powoduje to brak przewidywalności uzyskania terminu, wydłużenie okresu oczekiwania na taki termin w skrajnych przypadkach do kilkunastu miesięcy.

System w nieokreślonych i niewiadomych dla beneficjentów dniach, porach i godzinach publikuje dostępne terminy na zapisy, co powoduje w zasadzie całodobowe czuwanie i gotowość na ewentualne uwolnienie się kolejnej puli terminów. Zdarza się także, że system jest analizowany na bieżąco przez specjalne programy komputerowe, które automatycznie blokują terminy „uwalniane” w systemie w chwili ich udostępnienia (na korzyść jedynie użytkownika takiego oprogramowania), uniemożliwiając całkowicie rezerwację terminu osobom starającym się zrobić to w sposób tradycyjny. W konsekwencji skutkuje to 12-16 miesięcznym oczekiwaniem na wizę, podczas którego tracą z kolei ważność wydane już w Polsce przez wojewodę dokumenty, umożliwiające podjęcie legalnej pracy przez cudzoziemca.

Mając na uwadze powyższą barierę, TLP proponuje **wprowadzenie jednolitych zasad dostępu na umówienie się celem złożenia wniosku wizowego**, a w przypadku powierzenia zadań z tego zakresu podmiotowi zewnętrznemu, **zobowiązanie takiego podmiotu do regularnego i jawnego publikowania terminów takich spotkań i bieżącej ich aktualizacji oraz zabezpieczenia systemu informatycznego przed działaniem oprogramowania automatycznie blokującego „uwalniane” terminy**. Konieczne jest także wzmocnienie kadrowo-organizacyjne urzędów konsularnych oraz dostosowanie procedur wizowych do aktualnej sytuacji migracyjnej i wysokiego zapotrzebowania na migrantów zarobkowych.

Ad. 3: Brak skutecznego przeciwdziałania niezgodnego z zadeklarowanym przez cudzoziemca celem wykorzystywania zezwoleń na pobyt czasowy i pracę, a także wiz uprawniających do podejmowania pracy na terytorium RP.

TLP od dawna wskazuje na brak działań idących w ślad za powiadomieniem przez pracodawcę właściwych organów w trybie art. 19 i art. 70 ust. 1 *UoWDZC*, o niepodjęciu przez cudzoziemca pracy lub jej przerwaniu. Przyjmujące takie powiadomienia organy, nie przekazują tej informacji do organów Straży Granicznej (nie mają takiego prawnie określonego obowiązku), w celu deportacji cudzoziemca z terytorium RP, ze względu na utratę prawa pobytu.

Tym samym ułatwia to przekraczanie granic strefy Schengen, a także podejmowanie pracy „na czarno” lub u innego przedsiębiorcy, cudzoziemcom posługującym się dokumentami wystawionymi przez niedosłłego lub porzuconego pracodawcę.

Skutki takich praktyk to nadużycia w systemie wizowym i migracyjnym, straty dla uczciwych pracodawców (czas, koszty przygotowania dokumentów), zaburzenie rynku pracy - cudzoziemiec pozostaje w szarej strefie, poza kontrolą właściwych, polskich władz.

Dlatego też TLP postuluje uszczelnienie „systemu”, poprzez automatyczne unieważnianie wiz w ww. przypadkach, unieważnianie innych dokumentów uprawniających do czasowego pobytu i pracy, oraz przekazywanie informacji o ww. decyzjach do Straży Granicznej. W tym celu należy w naszej ocenie wprowadzić odpowiednie zmiany, zarówno o charakterze techniczno-organizacyjnym, jak i prawnym.

Ad. pkt 4: Brak faktycznej możliwości odbioru decyzji zezwalającej na pobyt czasowy i pracę oraz karty kierowcy przez kierowcę oczekującego na ten dokument za granicą.

Przewlekłe (trwające od roku do ponad dwóch lat) postępowania administracyjne, w sprawie wydania zezwolenia na pobyt czasowy i pracę oraz o wydanie karty pobytu, powodują, że wobec braku możliwości kontynuowania pracy polegającej na wykonywaniu zadań służbowych w ramach wykonywania międzynarodowych przewozów drogowych, wnioskodawcy w chwili wydania decyzji znajdują się poza granicami Polski, czekając na kartę pobytu i możliwość kontynuowania pracy. Niestety ich ponowny wjazd do Polski w celu odbioru decyzji i karty pobytu nie jest już możliwy. Nie mają bowiem dokumentu uprawniającego do przekroczenia granicy strefy Schengen. Jednocześnie obecnie obowiązujące, przewlekłe (ponad 1 rok) procedury wizowe, nie uwzględniające faktu wydania przez wojewodę decyzji o pozwoleniu na pobyt czasowy i pracę, uniemożliwiają szybkie wydanie odpowiedniej wizej w polskim konsulacie, która umożliwiłaby przekroczenie granicy.

Dlatego też, w imieniu TLP, wnioskuję o:

- **wprowadzenie krótkoterminowych wiz celowych (np. na okres 7–14 dni)** wyłącznie w celu wjazdu do Polski i odbioru decyzji/karty pobytu, wydawanych niezwłocznie, po uzyskaniu potwierdzenia informacji o wydaniu zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, albo
- **wprowadzenie tzw. wizej proceduralnej**, tj. specjalnej wizej krajowej umożliwiającej wjazd i powrót do Polski w trakcie trwania procedury dot. uzyskania zezwolenia na pobyt. Wiza mogłaby być wydawana na wniosek przebywającego w Polsce cudzoziemca w ramach uproszczonej procedury na okres planowanej podróży (w tym służbowej).

Podobne rozwiązanie obowiązywało na mocy ustawy o cudzoziemcach do 2008 roku. Zgodnie z art. 61 ust. 3 ustawy w ówczesnym brzmieniu „Wojewoda wydaje cudzoziemcowi nową wizę na okres pobytu do czasu zakończenia postępowania w pierwszej instancji w sprawie udzielenia zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, w przypadku gdy wydanie decyzji z zachowaniem warunków, o których mowa w ust. 2, jest niemożliwe.”

- **wprowadzenie procedury umożliwiającej odbiór karty pobytu w polskiej placówce konsularnej za granicą albo,**
- **dopuszczenie odbioru dokumentu przez pełnomocnika (pracodawcę), z możliwością późniejszego osobistego potwierdzenia danych biometrycznych w urzędzie np. w ciągu 7-14 dni od momentu przyjazdu kierowcy do Polski.**

Ad. 5: Niejednolite praktyki urzędów w zakresie ustalania przesłanek, których spełnienie wymagane jest w przypadku składania oświadczeń o powierzeniu pracy cudzoziemcowi.

Kolejną barierą wskazywaną przez pracodawców sektora TSL, tym razem wynikającą nie tyle z obowiązującego prawa, co z praktyki urzędów, są niejednolite kryteria stosowane przez urzędy odpowiedzialne za legalizację zatrudnienia cudzoziemców w zakresie oceny informacji zawartych w składanych oświadczeniach o powierzeniu pracy cudzoziemcom, zgodnie z art. 62 ust. 1 *UoWDZC*, w związku z art. 65 ust. 1 tej samej ustawy.

Dotyczy to w szczególności takiej informacji, jak wysokość najniższego wynagrodzenia, jakie będzie otrzymywał cudzoziemiec, określone stawką godzinową lub miesięczną (art. 62 ust. 1 pkt 3 lit. f *UoWDZC*). Oceniając czy wskazane wynagrodzenie spełnia przesłankę wskazaną w art. 65 ust. 1 pkt 1 *UoWDZC*, część urzędów bierze pod uwagę wyłącznie wynagrodzenie zasadnicze, bez uwzględnienia wypłacanych zgodnie z umową o pracę lub zakładowym regulaminem wynagradzania dodatków, które zgodnie z ustawą z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, wliczane są do wynagrodzenia minimalnego.

Praktyki te budzą nasze poważne wątpliwości co do zgodności z obowiązującym prawem, a także wobec niejednolitej interpretacji urzędów budzą po stronie pracodawców brak pewności co do obowiązującego prawa.

Dlatego też TLP oczekuje **podjęcia pilnych działań przez Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej, mających na celu spowodowanie jednolitego i zgodnego z prawem działania organów administracji terenowej w zakresie oceny przesłanek, których spełnienie wymagane jest w przypadku legalizacji pracy cudzoziemca.**

Na marginesie tej kwestii, chciałbym zwrócić uwagę na postulowane przez pracodawców wnioski o charakterze deregulacyjnym związane z oświadczeniami o powierzeniu pracy cudzoziemcowi. Dotyczy to sytuacji, w której w trakcie ważności oświadczenia (2 lata), pracownik zmienia paszport (np. na skutek braku miejsca na kolejną wizę, ze względu na utratę ważności, zagubienie lub z innej przyczyny). W takim przypadku wymagane jest złożenie nowego oświadczenia, co w ocenie TLP zabiera czas i przedłuża inne związane z oświadczeniem procedury.

Dlatego też TLP proponuje *de lege ferenda* **rozważenie wprowadzenia dodatkowej procedury zgłoszenia informacji o wymianie paszportu do przyjętego wcześniej oświadczenia, zamiast obowiązku składania na nowo tego dokumentu.**

Do rozważenia jest także **powiązanie identyfikacji osoby w alternatywny sposób, np. poprzez wskazanie numeru identyfikacyjnego cudzoziemca** (np. białoruskim numerem ewidencyjnym, ukraińskim PHOKIII/NIP, innym numerem stałym). Taki numer, tak jak polski

PESEL, jest numerem stałym. Przy czym w przypadku cudzoziemców posiadających polski PESEL, procedury mogłyby wykorzystywać ten numer.

Niezależnie od wskazanych wyżej problemów, **kwestią pogłębiającą problem deficytu kierowców** - w ocenie TLP - jest:

- **brak dwustronnych umów** pomiędzy Rzeczpospolitą Polską a państwami trzecimi, **regulujących kwestie migracji zarobkowej,**
- **nieuwzględnienie w polskiej polityce migracyjnej, a także w aktach prawnych,** wdrażających tę politykę do polskiego porządku prawnego, **możliwości zawierania takich umów** i idących w ślad za tym **uproszczeń proceduralnych związanych z wydawaniem zezwoleń na pobyt czasowy i pracę.**

Celem takich umów powinno być stworzenie stabilnych i bezpiecznych ram prawnych dla pracowników migrujących, a jednocześnie zaspokojenie potrzeb rynku pracy państwa przyjmującego. A ich zakres przedmiotowo-podmiotowy może obejmować takie obszary, jak np.:

- zasady rekrutacji i zatrudnienia, w tym ustalenie, w jaki sposób i przez jakie instytucje (np. agencje zatrudnienia) prowadzona jest rekrutacja pracowników w państwie wysyłającym pracownika;
- wymagane dokumenty i procedury, w tym uproszczenie i zdefiniowanie ścieżek uzyskiwania niezbędnych dokumentów, takich jak wizy pracownicze, zezwolenia na pracę i pobyt, uprawnienia zawodowe wymagane w państwie przyjmującym pracownika;
- określenie, do jakich sektorów gospodarki i w jakiej liczbie państwo przyjmujące zezwala na napływ pracowników z państwa wysyłającego partnerskiego;
- ustalenie, jakie kwalifikacje i doświadczenie są wymagane od pracowników oraz w jaki sposób następuje wzajemne uznawanie dyplomów i kwalifikacji zawodowych.
- zagwarantowanie równego traktowania wysyłanych pracowników z pracownikami krajowymi pod względem warunków pracy, wynagrodzenia i praw socjalnych.
- zagwarantowanie wynagrodzenia i warunków zatrudnienia zgodnego z minimalnymi standardami obowiązującymi w państwie przyjmującym,
- zapewnienie migrantom opieki i pomocy, w tym ochrony praw człowieka, dostępu do informacji oraz mechanizmów rozstrzygania sporów;
- wskazanie świadczeń zdrowotnych i chorobowych oraz zasad dostępu do opieki zdrowotnej;
- określenie zasad readmisji, regulujących powrót do państwa wysyłającego osób przebywających nielegalnie.

Umowy takie są obecnie zawarte przez wiele państw członkowskich Unii Europejskiej z krajami wysyłającymi pracowników do czasowej pracy, takimi jak np. Filipiny lub Turkmenistan.

Podstawową korzyścią dla krajowych rynków pracy państw członkowskich UE posiadających takie umowy jest: uzyskanie sprawdzonych pod względem kwalifikacji pracowników w sektorach gospodarki cierpiących na braki kadrowe, ułatwienia i przyspieszenia procedur rekrutacyjnych (po stronie rynku) oraz urzędowych (po stronie administracji) związanych

z uzyskiwaniem dla tych pracowników prawa czasowego pobytu i pracy, ułatwienia procedur readmisji tych osób, które porzuciły pracę lub w inny sposób naruszyły przepisy migracyjne.

Reasumując, uprzejmie informuję, iż TLP, wzorem dotychczas podejmowanych inicjatyw i działań, deklaruje zaangażowanie i aktywny udział we wszelkich czynnościach, zmierzających do rozwiązania każdego z opisanych powyżej problemów.

Z wyrazami szacunku

Maciej Wroński

Prezes
Transport i Logistyka Polska

Do uprzejmej wiadomości:

Pan **Stanisław Bukowiec**
Sekretarz Stanu
Ministerstwo Infrastruktury

Pan Poseł **Mirosław Suchoń**
Przewodniczący komisji Infrastruktury
Sejm RP